

РЕШЕНИЕ

№ 7749

гр. София, 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 06.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Петров

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **4554** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 и сл. от Закон за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.
Образувано е по жалба на Сдружение „Камара на автомобилните превозвачи в България“, чрез адв. А., срещу Решение № РД-04-36/20.04.2023г. на председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“.
Жалбоподателят оспорва акта в цялост тъй като въпреки, че е посочено, че се предоставя частичен достъп, на практика не е предоставена поисканата със заявлението обществена информация. Поддържа, че актът е издаден от некомпетентен орган и при нарушение на изискванията за форма и мотивираност на административния акт. Поддържа, че не са налице посочените от органа основания за отказ да бъде предоставен достъп до информацията, с която А. разполага и, че е налице надделяващ обществен интерес, въпреки отказа на третите лица. Прави искане за отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката на административния орган за предоставяне на поисканата информация.
Ответникът по жалбата - председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез своя пълномощник подава писмен отговор, с който оспорва жалбата.
Софийска градска прокуратура не взема становище.
Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните приема следното:
Процесното административно производство е образувано въз основа на подадено от Сдружение „Камара на автомобилните превозвачи в България“, заявление за достъп

до обществена информация с въведен рег.№ на А. – ЗДОИ-34/28.03.2023г. З. е поискал да бъде предоставен достъп до наличната в А. информация относно изброени 21 точки, която информация да бъде предоставена в електронна форма на посочения имейл адрес, както и в писмена форма на адреса на сдружението.

С писмо от 28.03.2023г. заявителят е уведомен, че исканата информация е в голям обем, изисква допълнително време за подготовка на отговора, с оглед на което на основание чл.30, ал.1 ЗДОИ срокът е удължен с 10 дни.

С две писма от 06.04.2023г., на основание чл.31, ал.2 от ЗДОИ сезираният орган е изискал изрично писмено съгласие от третите лица, до които се отнася обществената информация по т.20 и т.21 от заявлението – „Диджитал Сمارт Инфраструктура“ АД и „Интелигентни трафик системи“ АД. В отговор са постъпили писма от двете дружества, с които възразяват да се предостави информацията, тъй като представлява „търговска тайна“ и не налице надделяващ обществен интерес. Изготвен е доклад от директора на Национално тол управление от 12.04.2023г., въз основа на който е постановен обжалваният в настоящото производство акт - Решение № РД-04-36/20.04.2023г. на председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“.

Представена е и заповед за заместване на председателя на УС на А. за периода от 18.04.2023г. до 19.04.2023г. (вкл.) и от 20.04.2023г. до 21.04.2023г. (вкл.), издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството.

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, съдът намира от правна страна следното:

Разпоредбата на чл.40, ал.1 ЗДОИ предвижда решенията за предоставяне на достъп до обществена информация или за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация да се обжалват пред съответния административен съд, по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Процесната жалба е редовна, подадена е от легитимирана страна срещу подлежащ на обжалване съгласно чл.40, ал.1 ЗДОИ административен акт, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК.

Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

В конкретния случай оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – оправомощено лице съгласно приложената по делото заповед за заместване № РД-02-17-1289/12.04.2023г. на МРРБ. Съдът намира и, че е спазена формата за валидност на акта. Посочено е наименованието на органа, който издава акта, дата на издаване и подпис на органа с означение, че органът се замества на основание цитираната заповед № РД-02-17-1289/12.04.2023г. В акта са посочени фактическите и правни основания за издаването му, както и е ясно изразена волята на административния орган.

По отношение възраженията за постановяването му в нарушение на изискванията за форма и мотивираност на административния акт, както и в противоречие с

материалноправните разпоредби, съдът намира следното:

Не се оспорва, че заявлението съдържа данните по чл.25, ал.1, т.1, 2 и 4 от ЗДОИ, с оглед на което и същото следва да бъде разгледано от сезирания орган. По отделните точки, произнасянето е следното:

С т.1 от заявлението е поискан достъп до информацията – справка относно общия брой платени такси по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП за 2020г., за 2021г., за 2022г. – преди 01.07.2022г. и след 01.07.2022г. и до настоящия момент до 2023г.

В отговор, с обжалваното решение е предоставена информация, че за периода от 01.01 до 31.12.2020г. броят на платените маршрутни карти е 2,591,522 бр., броят на платените тол декларации е 285,998,588бр. За периода от 01.01 до 31.12.2021г. броят на платените маршрутни карти е 1,899,256 бр., броят на платените тол декларации е 538,989,613 бр. За периода от 01.01 до 30.06.2022г. броят на платените маршрутни карти е 725,231 бр., броят на платените тол декларации е 301,223,751 бр., а за периода от 01.07 до 31.12.2022г. броят на платените маршрутни карти е 799,932 бр., броят на платените тол декларации е 425,724,716 бр. За периода от 01.01 до 28.03.2023г. броят на платените маршрутни карти е 292,016 бр., броят на платените тол декларации е 205,197,771 бр.

Съдът намира, че по тази точка от заявлението, органът е предоставил подробна информация, така както е поискана от заявителя, поради което в тази част жалбата е неоснователна.

С т.2 и т.3 от заявлението е поискан достъп до информация – справка относно брой издадени и съответно връчени и невръчени, наказателни постановления на основание чл.179, ал.3а от ЗДвП, относно нарушения свързани с чл.10, ал.1, т.2 от ЗП за 2020г., 2021г. и 2022г., а с т.4 и т.5 – за наказателни постановления издадени на основание чл.179, ал.3б ЗДвП.

В отговор, в обжалваното решение е посочено, че броят на издадените наказателни постановления на основание чл.179, ал.3а от ЗДвП за 2021г. – 36 бр., 2022г. – 1344бр. В актът липсва произнасяне по отношение искането за достъп до информация какъв е броят на издадени НП основание чл.179, ал.3а от ЗДвП за 2020г., както и брой издадени и съответно връчени и невръчени, наказателни постановления на основание чл.179, ал.3б от ЗДвП, относно нарушения свързани с чл.10, ал.1, т.2 от ЗП за 2020г., 2021г. и 2022г. - т.4 и т.5 от заявлението. По тези точки от заявлението, нито е постановен диспозитив за предоставяне на достъп или за отказ за достъп, нито са изложени съображения от органа следва ли да се предостави такава информация, той разполага ли с нея, или са налице основания за отказ за предоставянето ѝ. В тази част жалбата е основателна, като преписката следва да се изпрати на органа за произнасяне с мотивиран акт по искането за предоставяне на достъп до информацията по тези точки от заявлението.

С т.6 и т.7 от заявлението е поискан достъп до информация – справка относно брой издадени АУАН по чл.139, ал.7 от ЗДвП от Агенция „Митници“ (т.6) и от Национално тол управление (т.7), свързани с таксите по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП за 2020г., 2021г. и 2022г.

В отговор с обжалваното решение е предоставена справка, че издадените от АУАН от Агенция „Митници“ са за 2020г. – 10 бр., за 2021г. – 311 бр., за 2022г. – 2587 бр., а издадените от НТУ са: за 2020г. – 10 бр., за 2021г. – 51 бр., за 2022г. – 440 бр.

Съдът намира, че по тези точки от заявлението, с обжалваното решение на заявителя е предоставена точно поисканата от него информация, с оглед на което жалбата в тази

част е неоснователна.

С т.8, 9, 10 и 11 от заявлението е поискан достъп до информация – справка относно брой издадени и връчени и невръчени електронни фишове на основание чл.179, ал.3б от ЗДвП (т.8 и т.9) и чл.179, ал.3а от ЗДвП (т.10 и т.11), свързани с таксите по чл.10, ал.1, т.2 от ЗДвП за 2020г., за 2021г., за 2022г. и след 01.07.2022г. и до настоящия момент за 2023г.

В отговор с обжалваното решение е предоставена информация само относно общия брой на издадените електронни фишове за ППС от категорията чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата. Органът обаче, не е разграничил каква част от ЕФ са издадени на основание чл.179, ал.3а от ЗДвП и каква част на основание чл.179, ал.3б от ЗДвП. Отделно от това, органът не се е произнесъл в цялост по искането в тази част, като не е изложил съображения следва ли да се предостави достъп до информация, каква част от ЕФ са връчени и каква не са, съответно налице ли са основания за отказ да се предостави достъп до такава информация. В тази част жалбата е основателна, като преписката следва да се изпрати на органа за произнасяне с мотивиран акт по искането за предоставяне на достъп до тази част от информацията.

С т.12 от заявлението е поискана информация – справка относно брой начислени такси по чл.10, ал.2 ЗП (така наречените „компенсаторни такси“) за ППС над 3,5 тона за 2020г., 2021г. и 2022г., изготвена по размер – 150 лв., 450 лв. и 750 лв.

По заявлението за предоставяне на достъп до тази информация изобщо липсва произнасяне от сезирания орган. В обжалваното решение е включил т.12 в отговора си касаещ обаче искането по т.8, 9, 10 и 11 – информация за издадените ЕФ, което е различно от поисканата информация с т.12 от заявлението. В тази част преписката следва да се изпрати на органа за произнасяне с мотивиран акт.

С обжалваното решение е постановен отказ да се предостави поисканата информация по т.13, т.14, т.15, т.16, т.17, т.18 и т.19 от заявлението, като органът се е мотивирал с разпоредбата на чл.41а, ал.2 ЗДОИ, съгласно която разпоредба организациите от общественения сектор не са длъжни да предоставят информация за повторно използване, когато това изисква нейното създаване или адаптиране или когато е свързано с предоставяне на части от документи или други материали, което изисква непропорционално много усилия, излизащи извън рамките на обичайната операция.

Отказът е неоснователен по отношение искането по т.13 от заявлението – да се предостави справка относно платени компенсаторни такси по чл.10, ал.2 ЗП за пътни превозни средства над 3,5 тона, изготвена по размер – 150 лв., 450 лв. и 750 лв., за 2020г., 2021г. и 2022г. Агенция „Пътна инфраструктура“ разполага с тази информация, като е поискано предоставянето на обобщена справка за платените такси, което не представлява действия по създаване или адаптиране на информация, нито изисква непропорционално много усилия, напротив – касае е се за стандартна обобщена справка, която не излиза извън рамките на обичайна счетоводна операция. По тези съображения отказът в тази част е неоснователен и следва да бъде отменен по жалбата.

По т.14 от заявлението, отказът е законосъобразен. Иска се предоставяне на справка относно незаплатени компенсаторни такси по чл.10, ал.2 ЗП, но такава информация не съществува. В цитираната разпоредба е предвидено собственикът на ППС да се освободи от административнонаказателна отговорност, ако заплати предвидената такса. Тоест само при плащане се поражда правни последици, като при неплащане административното производство продължава по обичаен ход с реализиране на

административнонаказателна отговорност. Жалбата в тази част следва да се отхвърли. Исканата информация с т.15, т.16, т.17 и т.19 от заявлението е от естество, че налага групиране, адаптиране на данните, което е свързано с непропорционално много усилия, излизайки извън рамките на обичайната операция. Исканата информация: Справка относно брой нарушения, свързани с неплащане на таксите по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, за които са издадени първоначално актове за установяване на административни нарушения, впоследствие образуваното въз основа на тях административнонаказателно производство е прекратено с мотивирана резолюция и за същото това нарушение е издаден ЕФ (т.15); Справка относно брой нарушения, свързани с неплащане на таксите по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, които са верифицирани от Национално тол управление, но за които не са предприемани действия за издаването на краен санкционен акт (НП или ЕФ) (т.16); Справка относно брой нарушения, свързани с неплащане на таксите по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, за които са издадени първоначално наказателни постановления, последните са обжалвани и отменени от съда с краен съдебен акт, влязъл в сила и за същото това нарушение е издаден ЕФ (т.17); Справка относно брой нарушения, свързани с неплащане на таксите по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, изготвена по стационарни контролни точки за 2020г., 2021г., 2022г. и до настоящия момент до 2023г. (т.19.). Такъв обем информация следва да се обработва и адаптира към искането, което действително с оглед големия обем ще създаде значителни трудности за органа, който в случая законосъобразно е обосновал отказа си по тези точки с разпоредбата на чл.41а, ал.2 ЗДОИ.

С т.18 е поискан достъп до информация: Справка относно брой нарушения, свързани с незаплащането на таксите по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, изготвена по областни градове. При така поисканата информация не става ясно - по областни градове за извършените нарушения, за регистрирани ППС или за регистриран адрес на собственик на ППС се иска справка, с оглед на което и правилно е постановен отказ по така заявената информация. Жалбата в тази част е неоснователна.

С т.20 от заявлението е поискана информация: Справка относно размера на заплатените суми от Агенция „Пътна инфраструктура“ към националните доставчици на услуга за електронно събиране на такса за изминато разстояние, изготвена по години за 2020г., 2021г., 2022г. и до настоящия момент до 2023г., по национален доставчик на услуга и съобразно вида пътна такса – винетна такса и тол такса.

С т.21 – Справка относно размера на издадените фактури от националните доставчици на услуга за електронно събиране на такса за изминато разстояние към Агенция „Пътна инфраструктура“, относно предоставените от тях услуги, изготвена по години за 2020г., 2021г., 2022г. и до настоящия момент до 2023г., по национален доставчик на услуга.

По отношение исканата информация по тези две точки, на основание чл.31, ал.2 от ЗДОИ сезираният орган е изискал изрично писмено съгласие от третите лица до които се отнася обществената информация – „Диджитал Смарт Инфраструктура“ АД и „Интелигентни трафик системи“ АД. Постъпили са писма от двете дружества от 07.04.2023г. (приложени към делото), с които те възразяват да се предостави информацията, тъй като представлява „търговска тайна“ и не налице надделяващ обществен интерес, като въз основа на писмата, органът е постановил отказ по заявлението в тази част.

Съдът намира, че поисканата информация относно размера на заплатените суми от Агенция „Пътна инфраструктура“ към националните доставчици на услуга за

електронно събиране на такса за изминато разстояние, както и за размера на издадените услуги, е обществена информация по смисъла на чл.2 ЗДОИ, тъй като касае обществените отношения свързани с разходването на средства от бюджета на държавна Агенция „Пътна инфраструктура“. Правилно органът е преценил, че исканата обществена информация се отнася до трети лица - „Диджитол Сمارт Инфраструктура“ АД и „Интелигентни трафик системи“ АД, с оглед на което и на основание чл.31, ал.2 ЗДОИ е поискал изричното им писмено съгласие за предоставянето ѝ. Т. съгласие не е дадено, като органът без да излага никакви допълнителни съображения в решението е постановил отказ, позовавайки се само на липсата на съгласие от страна на засегнатите лица. При изрично несъгласие обаче, сезираният орган не действия в условията на обвързана компетентност, а е длъжен да прецени на основание чл.31, ал.4 ЗДОИ дали информацията не може да бъде предоставена в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която засяга интересите на третото лице. Органът е длъжен и да направи преценката по чл.31, ал.5 ЗДОИ, дали въпреки несъгласието е налице надделяващ обществен интерес от разкриването на информацията. Органът е длъжен да изложи мотиви и да обективира воля дали е налице надделяващ обществен интерес от разкриването на информацията, като съобрази легалните понятия в пар.1, т.5 и т.6 от ДР на ЗДОИ, в това число и оборимата презумпция съгласно пар.1, т.5 от ЗДОИ. В тази връзка, при наличие на изричен отказ от засегнатите лица, органът осъществявайки общите си правомощия по чл.30 АПК служебно да съдейства на сезиралите го лица да попълнят и конкретизират искането си; по чл.35 АПК – преди постановяване на акта да се изяснят всички факти и обстоятелства от значение за случая, както и при спазване на изричния принцип по чл.6, ал.1, т.3 ЗДОИ – да осигурят законност при търсенето и получаването на информация, е следвало да даде възможност на заявителя, с оглед депозираните несъгласия, да мотивира искането си и да изложи твърдения дали са налице обстоятелства водещи до извод, че е налице надделяващ обществен интерес. В случая такава възможност не е предоставена на заявителя. Органът не е изложил конкретни мотиви защо отказва достъп, без да е налице преценка по чл.31, ал.4 и ал.5 от ЗДОИ, с оглед на което и така постановеният отказ е незаконосъобразен. Преписката следва да му се изпрати за ново произнасяне в тази част, с изложени конкретни мотиви, след вземане становището и на заявителя за наличие на надделяващ обществен интерес от разкриването на информацията.

По тези съображения обжалваното решение следва да бъде отменено и преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявлението за достъп до информация по т.2, т.3, т.4 и т.5 от заявлението, по т.8, т.9, т.10, т.11 от заявлението, и по т.12 от заявлението, като при новото произнасяне следва да бъдат съобразни дадените указания с настоящото решение.

Постановеният отказ следва да бъде отменен в частта по отношение исканата информация по т.13, както и информацията по т.20 и т.21 и преписката да се изпрати на органа за ново произнасяне в тези части, при съобразяване на дадените по-горе указания.

Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена в останалата част, с която е предоставен достъп до информацията по т.1 от заявлението, по т.6 и т.7 от заявлението, както и в частта, с която е отказан достъп до информацията по т.14, т.15, т.16, т.17, т.18 и т.19 от заявлението.

При този изход на делото, на основание чл.143, ал.1 АПК, жалбоподателят има право на разноски съразмерно с уважената част от жалбата в размер на 775 лева, от общо направени 1550 лева (50 лв. – платена държавна такса и 1500 лв. – разноски за адвокат).

Ответникът на основание чл.143, ал.3 АПК има право на юрисконсултско

възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от жалбата, в размер на 50 лева, определено във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Воден от горното, Административен съд София град, 27 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Сдружение „Камара на автомобилните превозвачи в България“, Решение № РД-04-36/20.04.2023г. на председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“, **в частта** за предоставен достъп до обществена информация по т.2, т.3, т.4 и т.5, т.8, т.9, т.10, т.11 и т.12 заявление за достъп до обществена информация рег.№ ЗДОИ-34/28.03.2023г., както и **в частта** за отказ за предоставяне на достъп до информация по т.13, т.20 и т.21 от същото заявление, като **ИЗПРАЩА** преписката на административния орган за произнасяне в тези част съобразно дадените указания с настоящото решение, в 10-дневен срок от получаването му.

ОТХВЪРЛЯ жалба на Сдружение „Камара на автомобилните превозвачи в България“ срещу Решение № РД-04-36/20.04.2023г. на председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“, **в частта** с която е предоставен достъп до информация по т.1, т.6 и т.7 от заявление за достъп до обществена информация рег.№ ЗДОИ-34/28.03.2023г., както и в частта, с която е отказан достъп до информацията по т.14, т.15, т.16, т.17, т.18 и т.19 от същото заявление.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ **да заплати** на Сдружение „Камара на автомобилните превозвачи в България“ с ЕИК[ЕИК], на основание чл.143, ал.1 АПК сумата от **775 лева** – съдебни разноски съразмерно с уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА Сдружение „Камара на автомобилните превозвачи в България“ с ЕИК[ЕИК] **да заплати** на Агенция „Пътна инфраструктура“, на основание чл.143, ал.3 АПК сумата от **50 лева** – юрисконсултско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от жалбата.

Решението не подлежи на касационно оспорване, на основание чл.40, ал.3 от Закон за достъп до обществена информация.

СЪДИЯ: